

A láthatáron túl

Kötelező kalandjaim Németországban

Ezúton ajánlom figyelmébe mindenkinek a Németországban töltött szakmai gyakorlatom élménybeszámolóját, aki menne, de nem biztos benne igazán. A lehetőség ordítva kínálkozik, de a család és a barátok itthon vannak, és esetleg a nagymama is azt mondja, amit az enyém nekem: ...és mihez kezdesz lányom ott kint, a nagy semmiben?

Kérdése az itthoni készülődés alatt nem ért váratlanul, mert a gyakorlatra való kiutazásomat megelőzte egy tanulmányi félév Weingartenben, szintén Németországban, ő akkor is így „biztatott”. Sebaj, megnyugtattam őt és mindenki mást is, nem lesz gond, már profi vagyok☺. Én elszánt voltam, már a tanulmányi szemeszterben eldöntöttem, hogy visszamegyek, mert ebből még kell, és a diploma megszerzése után ilyet nem csinál az ember. (Általában. Az Erasmus program ösztöndíjasaként voltam kint tanulni is, majd gyakorlaton, és elmondhatom felszabadító élmény volt, a magam részéről nem zártam ki a lehetőséget, de erről még később mesélek)

Tehát, kb másfél hónap kintlét után világos volt, hogy az idegennyelv tanulásnak ez egy meglehetősen nagyfokú szabadságot biztosító változata, szóval saját meggyőződésem és újonnan szerzett barátaim vehemens biztatására elkezdtem gyakorlati helyet keresni. Március elején kezdtem Weingartenben a félévet, május eleje közepétől keresgéltem fokozódó intenzitással először a városka környékén, majd ahogy közeledett a hazautazás ideje, már főleg olyan cégeknek írtam, amelyek Magyarországon is jelen vannak. Július vége felé találtam meg a helyem, egy nemzetközileg ismert óriáscég egyik magyarországi projektjében.

Sajnáltam, hogy máshová kerülök majd vissza, (a gyakorlatom Erlangenben volt, ez egy kisebb város Nürnberggtől 20 percnyi vonatozásra) de örültem a lehetőségnek.



Erlangen, a Schlossgarten szökőkútja az óvárosban.

A gyakorlati időm első és legnehezebb (akkor azt gondoltam...) megpróbáltatásán túl voltam, tudtak rólam, és visszavártak.

A következő két akadály szintén rémisztőnek tűnt, de az érettségi, meg a felvételi is az volt annak idején. Elsőre minden nehéz, kivéve ha megcsinálják az ember helyett. Ezt azért fontos megjegyezni, mert a gyakorlati félévhez szükséges adminisztrációt teljes egészében

magamnak kellett intézni. A teljes adminisztrációs folyamat közepén ülve néha rágtam a körmöm, néha ujjongtam örömben amikor valami sikerült. A siker minden kételyt eltörölt, a feszült várakozás a szeretteimnek jutott, rájuk hagytam minden aggodást. Kalamajka pedig volt bőven.

Egy adminisztratív körbe tartozó félreértés miatt, a tanulmányi státuszomra vonatkozóan, jó nagy késéssel, novemberben kezdem el a gyakorlatot, az itthon megszokott szeptember helyett. Egyrészt az adminisztratív hiba miatt, miszerint későn derült ki, hogy a cégszabályzat szerint néhány extra engedély és igazolás kell (érdemes jó előre mindent kikérdezni a fogadó cégtől, és kétszer rákérdezni, utólag már így tennék), másrészt a németországi felsőoktatási szokások miatt, miszerint ott novemberrel indul a sulis. Így a szakmai gyakorlat kezdete is. A kezdetekhez tartozó aggodalomfaktor növelő volt a szállás keresés. A tanulmányi félévben csupán ki kellett utaznom a helyszínre, elkérni a kulcsot, és elfoglalni a koleszszobát. Ha magadra vagy utalva, minden kicsit kacskaringósabb, főleg elsőre. Neten kerestem szobát, de senki nem akart csupán 15 hétre kiadni bármit is, úgyhogy kb. 50 telefon és nemleges válasz után három további telefonszámmal, két hotelcímmel és a helyi egyetem kollégiumi igazgatóság koordinátaival vágtam neki a gyakorlatnak. Mindezekben természetesen szerepet játszott, hogy nem akartam a „Rettenetes” összeghatárt átlépni. Öreg hiba, úgyis sikerül... Szóval a 200-250euro volt a cél, ezt sikerült túllépni. Viszont amikor elfoglaltam a magánkollégium tetőtéri szobáját, rettentően boldog is voltam. Visszatekintve nem lett volna rossz egy ismerős, aki eligazítást nyújt, vagy ha a cég révén tudok szálláshoz jutni, de erre nem volt lehetőség. A szobával a kelleténél több gond adódott, elsősorban a kaució visszakapását illetően. Tisztességtelen emberek mindenhol vannak, erre fel kell készülni, és számolni vele akkor is, ha olyan országba utazik az ember, amelyikről ezt álmában sem feltételeznél.



Erlangen látkép a Schlossgartennel közepén, a város egyik templomtornyából. A fenti dolgok voltak a neheze. Az a része, amit kelletlenül de megcsinál az ember, de minden más felejthetetlen és kellemes emlék marad. Erlangen, ahová a gyakorlatra kerültem, diákváros. A világ minden sarkából vannak ott diákok, rengeteg fiatal, rendezvények sora. Nem is emlékszem olyan hétvégére, amikor ne lett volna valamilyen felvonulás, kirakodás a városka óvárosi főterén, vagy legalább bolhapiac, ami odakint szinte népünnepegy, körülbelül két focipálya méretű parkolóban rendezték. Onnan volt biciklim 50 Euróért... (Erlangenben mindenki biciklizik, fantasztikus külön utak vannak, és nemcsak a városban. Akár

Nürnbergbe is eljut az ember, és ott nem számít, hogy tél vagy nyár van, mindig kereknek az emberek.). A három pont jelentősége az előző mondatban: kiküldetésem harmadik hetében döntöttem el, hogy én is biciklin járok majd munkába, kb 8-10 km-re volt a szállásomtól. És hirtelen elhatározástól fűtve betértem az első szaküzletbe. Amikor előadtam, hogy egy biciklit szeretnék, az eladó öklömnyire dülledt szemekkel megkérdezte, hogy milyen biciklit akarok. Mondtam, hogy egy nőit, valami nem túl drágát. Megint megkérdezte milyent akarok. Nem értettem a kérdést. Nem azért, mert németül beszélt, a nyelv akkor már nagyon ment, benne voltam, értettem (Ezzel is jól megleptem magamat, az utcai és irodai nyelv két külön világ! De meglepődtem amikor ez rögtön az első nap kiderült! Mintha egy teljesen új nyelvet beszéltek volna. Minden kötőszót, és ötödik mondatot értettem. Persze ez rohamosan javult, heti ötször nyolc óra intenzív, majd este egy-két óra levezető német nyelvóra:). Az értetlenkedés maga bicikli miatt ment. Meg kellett volna mondanom a márkát, nyeregfajtát, vázfajtát, ki tudja még mi mindent, hogy pontosan ajánlhasson egy tökéletesen hozzám illő drótszamarat. Először nem értettem, ott a boltban, mire fel volt a szakavatatlanságom után olyan pökhendi az eladó. De tudni kell, hogy Erlangen a biciklisek (és hegymászók és az unokáikkal görkorcsolyázó nagyszülők) kánaánja Németországban. Szinte előjogaik vannak az autósokkal szemben. A csúszás miatt kezdetben sok szabadidőm volt, így fedeztem fel a botanikus kertet, a fűszerkertet, a bevásárló utcát, amelyen pláza, két hatalmas bevásárló centrum, és rengeteg butik volt, például kézműves csokoládéüzlet.



Nürnberg egyik modern híressége, az Ehekarusell. A hitvesélet körforgása, egyébként egy metró szellőzőt takar.

Novemberben végül elkezdhettem a gyakorlatot. Erlangen az egyik központja a cégnek, ahol a gyakorlatot végeztem, hatalmas iroda-parkkal, ahová külön belépőkártyával engedtek be, és amelyhez három menza tartozott: egy kicsi, egy nagy (600-800 főre) és egy az egészséges étkeztetés jegyében (kisebb adag, több pénzért, cérnakesztyűben tálalva). Szerettem ott lenni, a csapat amelyikben dolgoztam gyorsan befogadott (természetesen eleinte soha nem kellett kétszer kérdezniük, hogy velük tartok-e ebédelni, vagy ilyen olyan meetingekre... a vége felé pedig az én reszortom volt ebédre kör e-mail kiküldése 11:25kor... igen furi ez már Németországban ebédidő). A gyakorlatom egy klimatizált óriási irodában

folyt egyik végében a főnökkel, a másikban egy tárgyaló-kávézó sarokkal, tehát gondoskodtak róla hogy az események sodrában legyek. Nem tudom más esetekben, hogy megy ez, de első naptól számítógép segítette a munkámat, az első héten már ismerkedtem a cég jelszavas szoftvereivel (tehát volt már saját hozzáférésem), két hét múlva céges e-mail és hát igen, a telefon kicsit lassan ment, de végül azt is kaptam. Mindezt arra a rövidke 15 hétre, amíg ott voltam, ami még talán gyorsabban eltelt, mint a korábbi Erasmus tanulmányi félév.

A cég tehát abszolút felkészülten várt, miután betettem a lábam az irodába minden ment, mint a karikacsapás, a bonyodalmakat letudtam a kezdésig:). A munka részt mindenki el tudja képzelni, bár a helyzet a fogadóimnak is új volt, előttem nem volt a csapatukban külföldi gyakornok. Mindenki lelkesen válaszolt és türelmesen hallgatta a kérdéseimet, volt persze olyan ember, akinek nem értem bele a munkaritmusába, de ők voltak kisebbségben. Általában véve felderült a munkatársak arca, ha megjelentem, egyrészt mert tényleg igyekeztem hasznossá tenni magam, másrészt a kifejezéseim miatt. A nyelvi előnye óriási volt ennek a pár hónapnak, hiszen a szaknyelvi tudásom rengeteget bővült, és sokat tanultam azzal kapcsolatban, hogy ha már az embernek megvan a szókinccse, a nyelvtana, akkor megszokja hozzá azokat a szófordulatokat, amelyeket az adott ország használ. Ha azt mondod, „ennek valaki elment otthonról”, megkérdezik, hogy minden rendben? Ezt ott úgy mondják, hogy hiányzik egy csésze...

Mindent összevetve az idő túl gyorsan eltelt, de nagyon klassz volt, az utolsó munkanapomon, vittem negyven bécsi fánkot, mert ezt így szokták. Legalábbis addig majdnem minden reggel az volt a reggelim, mivel a kollégák ha születésnapjuk volt fánkot hoztak, vagy a feleségükre rájött a süthetnék –volt ilyen is bőven:-) elhozták a produktumot... és soha nem tartott fél óránál tovább. Ebből kiindulva én a 40 fánk mellett döntöttem. Menet közben persze izgultam, hogy sok lesz, nem kell majd senkinek...stb, szokásos paratünetek. De már a folyosón megfordultak az illat után...:) jó döntés volt, mindenki örült. Volt néhány kolléga, akikkel jó barátságba kerültünk az együtt töltött idő alatt, ők egyesével jöttek elköszönni (egyébként általában csapatostul közlekedtünk), és mindenki meg is ajándékozott, receptet, fotót, útikönyvet, édességet... sok mindent kaptam, pedig igazán nem számítottam rá. Természetesen a közeli ismerősökkel tartottam búcsúestet egy közeli étteremben, de ezen felül még az egész csoport is megköszönte a „segítségemet” bonbonnal, virággal, és (!de ez szigorúan titkos:) még pezsgőt is bontottunk, a főnök vezényletével.

Nagyon megleptek, alig tudtam megszólalni...

Tehát így telt a gyakorlat messze a „nagy semmiben”. Aki nem használ ki ilyen lehetőséget az csak bánhatja, új szerelem a nyelvtanulás egy teljesen más horizonton, mint eddig. Talán túl sok élmény ilyen rövid időre, visszanézve voltak szépek és hasznosak. Volt nehézség, ami fontos tapasztalattá alakult át azóta, és élmény, amit nehéz feldolgozni, de erősebbé tett. Ilyen élmény alatt arra gondolok, hogy sok új igazán jó barátom lett, akiktől nehéz volt, nagyon rossz volt búcsút venni. De találni olyan barátot is, aki szívesen utazik, jön látogatóba. Illetve jött, mert két új barátot a tavasszal vendégül láttam, és a szavukat vettem, jönnek még Budapestre.

A városok, az emberek, hosszú távon, általában ugyanolyanok, de kimentem külföldre és magamról tudtam meg a legtöbbet, mert idegen voltam egy országban, messze otthonról, és egyedül. De ennél nagyszerűbb élményt, mint barátokat találni, egyedül helytállni...ajánlom mindenkinek. Próbáljátok meg!

„Csak az méretik meg, aki vállalja a megméretést..”